

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoPs/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6625204165
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:6625204165.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v právnej veci spôsobilosti na právne úkony pozbaveného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, toho času umiestnený v Zariadení sociálnych služieb B., C. XXXX/XX, D. D., štátny občan Slovenskej republiky, zastúpeného opatrovníkom: Mesto E., so sídlom F. G. XXX, E., H.: XX XXX XXX, právne zastúpeného JUDr. Róbertom Gombalom, advokátom, so sídlom Ulica P. Rádayho 14/A, Lučenec, za účasti: A. D. D., so sídlom I. J. K. XX, D. D., H.: XX XXX XXX, v konaní o návrhu na zmenu opatrovníka, o odvolaní Mesta D. D. proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č. k. 17Ps/26/2025-61 zo dňa 13. novembra 2025, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Lučenec č. k. 17Ps/26/2025-61 zo dňa 13. novembra 2025 p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým uznesením rozhodol tak, že: „I. Súd odvoláva Mesto E., so sídlom F. G. XXX, E., H.: XXXXXXXX z funkcie opatrovníka osoby pozbavenej spôsobilosti na právne úkony A. B., narodeného XX.XX.XXXX.

II. Osobe pozbavenej spôsobilosti na právne úkony A. B., narodenému XX.XX.XXXX, umiestnenému v Zariadení sociálnych služieb B., C. XXXX/XX, D. D. ustanovuje za opatrovníka A. D. D., B. B. J. K. XX, D. D., H. XXXXXXXX, ktoré je oprávnené a povinné ho zastupovať, spravovať všetky jeho bežné záležitosti pri rozhodovaní o dôležitých životných otázkach v súvislosti s plánovaním a riadením jeho života ako aj vo všetkých majetkovoprávných otázkach, pri disponovaní s materiálnymi a finančnými prostriedkami, v styku so štátnymi úradmi a úradmi samosprávy, so zaisťovaním a starostlivosťou o jeho zdravie, pričom všetky finančné a materiálne prostriedky je povinné používať v jeho záujme.

III. V podstatných veciach potrebuje súhlasu súdu.

IV. Opatrovník je povinný predkladať príslušnému súdu správu o výkone funkcie opatrovníka vždy k 30.06. a k 31.12. v každom kalendárnom roku a po skončení zastupovania, prípadne po ukončení jeho funkcie predložiť súdu záverečný účet zo správy majetku.

V. Týmto uznesením sa mení uznesenie Okresného súdu Lučenec číslo konania 17Ps/12/2022-140 zo dňa 04.05.2023.

VI. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania“

2. Opatrovník osoby pozbavenej spôsobilosti na právne úkony mesto E. podalo návrh na zmenu opatrovníka A. B. z dôvodu, že dohodou o ukončení zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb č. Z394/397/2018-20 DSS došlo k ukončeniu poskytovania sociálnych služieb A. B., narodenému

XX.XX.XXXX v Zariadení sociálnych služieb L., so sídlom M. N. XXX/XX, E. ku dňu 07.09.2025. Dňa 08.09.2025 bola medzi Zariadením sociálnych služieb B., so sídlom C. XXXX/XX, D. D. ako poskytovateľom sociálnej služby a A. B. ako prijímateľom sociálnej služby uzatvorená Zmluva o poskytovaní služieb č. 1794/2025. Podľa článku V. bodu 1 zmluvy o poskytovaní sociálnej služby sa zmluvné strany dohodli, že sociálna služba sa na základe tejto zmluvy poskytuje prijímateľovi na určitý čas a to odo dňa 08.09.2025 do dňa 08.03.2026. Vzhľadom na skutočnosť, že A. B. je od 08.09.2025 poskytovaná celoročná sociálna služba pobytovou formou v Zariadení sociálnych služieb B., D. D. na základe uzatvorenej zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb a zároveň A. B. má aktuálne trvalý pobyt v meste D. D., mesto E. navrhlo odvolať mesto E. z funkcie opatrovníka pre osobu pozbavenú spôsobilosti na právne úkony a ustanoviť za opatrovníka mesto D. D., a to ako mesto, v ktorom sa A. B. zdržiava a kde má trvalý pobyt. Nakoľko neexistuje príbuzný ani iná blízka osoba v spôsobilosti na právne úkony obmedzeného A. B., ktorá by bola vhodná vykonávať funkciu opatrovníka, ustanovenie mesta D. D. za opatrovníka je voľbou najvhodnejšej alternatívy aj z hľadiska teritoriálnej blízkosti a prístupu v súvislosti so zabezpečením ochrany záujmov A. B..

3. Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 32Ps/3/2006-146 zo dňa 07.05.2009 bol A. B., narodený XX.XX.XXXX obmedzený v spôsobilosti na právne úkony v celom rozsahu, za opatrovníka mu bolo ustanovené mesto D. D..

4. Uznesením Okresného súdu Lučenec sp. zn. 17Ps/12/2022-140 zo dňa 04.05.2023 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 12CoPs/9/2023-182 dňa 29.11.2023 súd odvolal mesto D. D. z funkcie opatrovníka pre osobu pozbavenú spôsobilosti na právne úkony A. B. a ustanovil mu za opatrovníka mesto E. z dôvodu, že je umiestnený v Zariadení sociálnych služieb L., so sídlom M. N. XXX/XX, E.. Zároveň z uznesenia vyplýva, že súd v konaní zisťoval, či súrodenci A. B. nechcú byť ustanovení za jeho opatrovníka. O. B. uviedol, že nesúhlasí, aby bol ustanovený za opatrovníka bratovi, pobyt sestry P. B. a K. B. sa nepodarilo zistiť.

5. V napadnutom rozhodnutí okresný súd uviedol, že súčasť spisu tvorí dohoda o ukončení zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb č. Z394/397/2018-20 DSS zo dňa 05.09.2025, ktorou došlo k ukončeniu poskytovania sociálnych služieb A. B. ku dňu 07.09.2025.

6. Zmluvou o poskytovaní sociálnych služieb č. 1794/2025 zo dňa 08.09.2025 poskytovateľ sociálnej služby Zariadenie sociálnych služieb B., C. XXXX/XX, D. D. ako poskytovateľ sociálnej služby sa zaviazal prijímateľovi A. B. poskytovať sociálne služby.

7. Zo žiadosti o vydanie občianskeho preukazu vyplýva, že A. B. má od 08.09.2025 evidovaný trvalý pobyt v meste D. D., ako to vyplýva aj z potvrdenia o pobyte.

8. Mesto D. D. zaslalo okresnému súdu vyjadrenie dňa 10.10.2025, z ktorého vyplýva, že nesúhlasilo s tým, aby boli ustanovení A. B. za verejného opatrovníka a navrhlo mu ustanoviť hmotnoprávneho opatrovníka D. B. Q., B. B. N. B. XX, D. D..

9. Okresný súd s poukazom na právnu úpravu § 26 Občianskeho zákonníka, zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občiansky zákonník“, „OZ“), § 27 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 274 ods. 1, 2 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), § 275 CMP, § 276 CMP, § 277 ods. 1, 2 CMP, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia. Ustanovenie opatrovníka z okruhu osôb v príbuzenskom pomere má zásadne prednosť pred inou alternatívou. U týchto osôb je predpoklad, že medzi nimi existujú určité bližšie osobné, citové aj emotívne väzby založené na príbuzenskom, alebo inom obdobnom blízkom, či rodinnom pomere, povinnosť i oprávnenie vykonávať funkciu opatrovníka je tak ponímané osobnejšie, a je preto aj v záujme spoločnosti, aby plnením funkcie opatrovníka za predpokladu, že je vykonávaná zodpovedne a svedomite, bola v prvom rade poverená fyzická osoba blízka osobe obmedzenej spôsobilosti na právne úkony. Pre naplnenie účelu inštitútu opatrovníctva a jeho riadny a zodpovedný výkon treba však predpokladať, že opatrovník s výkonom tejto funkcie súhlasí. Ustanovenie právnickej osoby za opatrovníka má mať v zásade len výnimočný charakter, a to až v prípade, ak žiadna fyzická osoba nie je schopná alebo ochotná túto funkciu zodpovedne vykonávať, alebo nemá na to vytvorené všetky predpoklady. Ak má súd za to, že je vhodné ustanoviť za opatrovníka právnickú osobu, je povinný riadne a presvedčivo odôvodniť, prečo za opatrovníka ustanovil práve právnickú osobu a prečo nie je možné do tejto funkcie ustanoviť žiadnu fyzickú osobu.

10. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že pri ustanovení právnickej osoby do tejto funkcie ide o tzv. verejného opatrovníka, ktorý vykonáva svoju funkciu prostredníctvom svojich pracovníkov na základe rozhodnutia súdu a v súlade s vymedzením úloh miestnej štátnej správy a jej zariadení. Podľa zásad doterajšej súdnej praxe pre ustanovenie za opatrovníka nie je rozhodujúca okolnosť, či v tomto zariadení sú vytvorené všetky organizačné predpoklady na výkon funkcie opatrovníka a či orgán štátnej alebo miestnej správy má preto vytvorené podmienky. Ustanovenie orgánu miestnej samosprávy za opatrovníka občana nie je viazané na súhlas tohto orgánu (R 50/1985).

Je povinnosťou súdu, aby neodkladne ustanovil opatrovníka občanovi obmedzenému v spôsobilosti na právne úkony, ak sa nepodarilo nájsť vhodného občana pre túto funkciu, orgán miestnej štátnej správy alebo jeho zariadenie, pokiaľ má právnu subjektivitu.

11. Okresný súd konštatoval, že rozhodnutie, ktorým je jednotlivец pozbavený spôsobilosti na právne úkony, predstavuje obmedzenie jeho základných práv garantovaných v listine základných práv a slobôd. Obmedzenie spôsobilosti na právne úkony je teda vždy rozhodnutím štátu, ktorým štát vstupuje do autonómneho priestoru jednotlivca, pričom je to práve štát, ktorý nesie plnú zodpovednosť za to, že za trvania tohto obmedzenia sa žiadnym spôsobom nezhorší postavenie jednotlivca. Z uvedeného názoru možno vyvodiť, že je to štát, ktorý nesie primárnu povinnosť vykonávať opatrovníctvo osoby pozbavenej spôsobilosti na právne úkony tam, kde nie je možné nájsť vhodnú osobu z okruhu príbuzných opatrovanca, či ďalších súkromných osôb, ktoré by boli ochotné dobrovoľne túto funkciu prevziať a s náležitou starostlivosťou ju vykonávať. Za orgán miestnej správy je tak možné považovať obec, mesto, ktorá opatrovnícku funkciu vykonáva ako organizačnú súčasť štátu. Na výkon funkcie, tzv. verejného opatrovníka osoby obmedzenej spôsobilosti na právne úkony môže byť súdom ustanovené mesto, v ktorom má opatrovanec trvalý pobyt alebo jej zariadenie, ktoré má právnu subjektivitu a bolo zriadené na plnenie podobných úloh miestnej samosprávy.

12. Okresný súd zisťoval, či existuje príbuzný alebo iná blízka osoba spôsobilosti na právne úkony obmedzeného A. B., ktorá by mohla vykonávať funkciu opatrovníka, no nepodarilo sa nájsť vhodnú osobu na ustanovenie do funkcie opatrovníka. V danej veci sú teda splnené zákonné podmienky pre ustanovenie, tzv. verejného opatrovníka, a to aj bez jeho súhlasu. A. B. je faktická starostlivosť v podobe zabezpečovania bývania, stravy a uspokojovania jeho každodenných potrieb poskytovaná zo strany Zariadenia sociálnych služieb B., D. D., v ktorom je umiestnený. Nie je teda potrebné, aby ustanovený opatrovník zabezpečoval faktickú osobnú starostlivosť o opatrovaného, resp. za týmto účelom, aby s ním musel byť v pravidelnom a častom kontakte. U ustanoveného opatrovníka sa jedná o mesto, ktoré z tejto pozície nevyhnutne má určitý administratívny aparát na zabezpečenie jej úloh v rámci samosprávy, ako aj preneseného výkonu štátnej správy. Úlohou obcí je o. i. starostlivosť o potreby obyvateľov v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, ktorá môže poskytovať podpornú sociálnu službu spočívajúcu v pomoci pri zabezpečení opatrovníckych práv a povinností (§ 12 ods. 1 písm. e) bod 2., § 55 a § 80 písm. g) zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách). Uvedené úlohy, ktoré sú zákonom zverené mestám a obciam, možno svojou povahou považovať za blízke povinnosti vyplývajúce z funkcie opatrovníka osoby obmedzenej spôsobilosti na právne úkony. Keďže A. B. v čase rozhodovania okresného súdu z titulu svojho trvalého pobytu je obyvateľom mesta D. D., na území ktorého sa zdržiava, preto okresný súd v súlade s § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka ustanovil za jeho opatrovníka mesto D. D., pričom nie je relevantné, že mesto ako verejnoprávny orgán s ustanovením za opatrovníka vyjadriло nesúhlas. Povinnosti opatrovníka spočívajú najmä v zastupovaní spôsobilosti na právne úkony pozbaveného a v spravovaní jeho majetku tak, ako je vymedzené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia s tým, že úkony opatrovníka presahujúce rámec bežných vecí podliehajú schváleniu súdu.

13. Podľa okresného súdu neobstojí argumentácia mesta D. D., že nie je povinnosťou mesta D. D. postarať sa o svojho občana, pretože takúto povinnosť má aj D. samosprávny kraj ako vyšší územný celok, ktorý môže v zmysle § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka byť verejným opatrovníkom. Podľa Čl. 64 Ústavy Slovenskej republiky základom územnej samosprávy je obec, územnú samosprávu tvorí obec a vyšší územný celok. V zmysle § 1 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. obec je samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky, združuje osoby, ktoré majú na jej území trvalý pobyt. Obec je právnickou osobou, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a s vlastnými príjmami. Podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona základnou úlohou obce pri výkone samosprávy je starostlivosť o všestranný rozvoj jej územia a o potreby jej obyvateľov. Obci pri výkone samosprávy možno ukladať povinnosti a obmedzenia len zákonom a na základe medzinárodnej zmluvy. Naproti tomu podľa § 1 ods. 1, ods. 2 zákona č. 302/2001 Z. z. vyšší územný celok je samosprávny kraj. Samosprávny kraj je samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky podľa § 1 ods. 5 citovaného zákona. Samosprávny kraj je právnická osoba, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a s vlastnými príjmami, zabezpečuje a chráni práva a záujmy svojich obyvateľov. Je nepochybné, že v zmysle § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka môže byť za opatrovníka ustanovený tak ako vyšší územný celok, tak aj obec, pričom obidve právnické osoby majú zákonnú povinnosť starať sa o svojich obyvateľov. Mesto je však nepochybne personálne a administratívne aj ekonomicky zabezpečené tak, aby mohlo vykonávať funkciu opatrovníka pre nesvojprávneho s prihliadnutím k tomu, že nesvojprávny má trvalé bydlisko v meste D. D.. Je povinnosťou mesta, v tomto prípade mesta D. D. postarať sa o svojho občana. Mesto môže plniť funkciu opatrovníka, nakoľko má reálnu možnosť kontaktu s opatrovancom, čo je v

súlade so záujmami opatrovanca. Mesto je povinné starať sa o svojich občanov a v tomto konkrétnom prípade je mesto kompetentným subjektom túto funkciu vykonávať v rozsahu súdom vymedzených povinností v uznesení. Výkon funkcie opatrovníka má z pohľadu mesta, svojou povahou blízko k plneniu úloh na úseku sociálnej kurately a poskytovanie sociálnych služieb, pričom mesto D. D. ako okresné mesto má nepochybne dostatočný personál a administratívny aparát na plnenie týchto úloh. Naproti tomu úlohou samosprávneho kraja, je síce tiež starostlivosť aj o potreby svojich obyvateľov, avšak so zameraním na obstarávanie a schvaľovanie programu rozvoja v oblasti poskytovania sociálnych služieb a spolupráce s obcami v oblasti sociálnych služieb. Takto rozdielne koncipovaná starostlivosť o potreby svojich obyvateľov je neporovnateľne rozdielna vo svojej podstate vo vzťahu k obci, ktorá plní úlohy na úseku sociálnej pomoci. Podľa § 4 ods. 3 písm. p) zákona SNR č. 369/1999 Zb. o sociálnom zriadení.

14. Úlohou ustanoveného opatrovníka ako verejného opatrovníka bude riadne vykonávať funkciu prostredníctvom svojich zamestnancov a v súlade s vymedzenými úlohami miestnej samosprávy, kde je výkon opatrovníctva zverený sociálnym pracovníkom, pričom citoval § 93 Vyhľadky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy. Rozsah práv a povinností opatrovníka okresný súd vymedzil vo výroku napadnutého uznesenia. V správe o činnosti je potrebné uviesť, ako je o opatrovaného postarané, aký je stav jeho majetku za predmetné obdobie (príjmy, výdaje) a údaje o zabezpečení majetku. Zároveň okresný súd vo výroku V. tohto uznesenia zrušil uznesenie Okresného súdu Lučenec č. k. 17Ps/12/2022-140 zo dňa 04.05.2023, ktorým bol osobe pozbavenej spôsobilosti na právne úkony ustanovený opatrovník mesto E. z toho dôvodu, že osoba obmedzená v spôsobilosti na právne úkony A. B. bol umiestnený v Zariadení sociálnych služieb L., B. B. M. N., E.. Vzhľadom na tú skutočnosť, že od 08.09.2025 mu sociálna služba je poskytovaná v Zariadení sociálnych služieb B., D. D., došlo k zrušeniu pôvodného rozhodnutia, ktorým bolo za opatrovníka ustanovené mesto E.. O náhrade trov konania rozhodol súd v súlade s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

15. Proti tomuto uzneseniu podalo rozsiahle odvolanie Mesto D. D. (ďalej aj len „odvolateľ“), na ktorého obsahové celé znenie sa na tomto mieste odvolacím súdom odkazuje, pretože rozhodnutie, podľa neho, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zo skutkových zistení, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie vyložil ustanovenie § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka spôsobom, ktorý nereflektuje súčasnú ústavnú ani zákonnú úpravu fungovania územnej samosprávy. Pojem „orgán miestnej správy“ v zmysle § 27 ods. 3 OZ zahŕňa nielen obce, ale aj vyššie územné celky, ktoré sú podľa čl. 64 a 64a Ústavy Slovenskej republiky samostatnými územnými samosprávnymi celkami. Rovnaký záver vyplýva aj zo zákona č. 221/1996 Z. z. o územnom a správnom usporiadaní SR, ako aj zo zákona č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov. Orgánmi miestnej správy sú tak obce aj samosprávne kraje, ktoré plnia verejnoprávne úlohy a sú subjektmi miestnej verejnej správy rovnako ako obec. Zákon žiadnemu z týchto subjektov nepriznáva prioritu, a preto mal súd prvej inštancie hodnotiť vhodnosť mesta i samosprávneho kraja rovnocenne a individuálne podľa potrieb opatrovanca. Tomuto výkladu zodpovedá aj dlhodobá judikatúra Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorá výslovne pripúšťa ustanovenie VÚC za opatrovníka. V uznesení sp. zn. 14CoP/70/2011 odvolací súd uviedol, že obec aj VÚC majú povinnosť starať sa o svojich občanov a ich obyvateľov, pričom oba subjekty sú zákonom predpokladané možnosti ustanovenia verejného opatrovníka. V rozhodnutí sp. zn. 14CoP/28/2022 súd konštatoval, že vyšší územný celok je personálne, organizačne a ekonomicky plne vybavený na výkon funkcie opatrovníka, pričom okolnosť, že je zriaďovateľom zariadenia, v ktorom je osoba umiestnená, nie je prekážkou ustanovenia za opatrovníka. Súd prvej inštancie sa s touto judikatúrou síce oboznámil, avšak jej závery, podľa odvolateľa, neaplikoval, resp. ich obsah skreslil tým, že akcentoval iba možnosť obce, nie však rovnocennú pozíciu samosprávneho kraja.

16. Za nesprávne označil v odvolaní odvolateľ aj skutkové závery súdu, podľa ktorých má mesto výlučnú povinnosť postarať sa o svojho občana a disponuje lepšími predpokladmi pre kontakt s osobou obmedzenej spôsobilosti. Takéto tvrdenie vychádza z neúplného skutkového posúdenia. Osoba obmedzená v spôsobilosti na právne úkony má síce trvalý pobyt v meste D. D., no rovnako je obyvateľom D. samosprávneho kraja, ktorý má v zmysle § 1 ods. 5 zákona č. 302/2001 Z. z. povinnosť zabezpečovať a chrániť práva a záujmy svojich obyvateľov. Zariadenie sociálnych služieb, v ktorom je opatrovanec umiestnený, je zriadené práve D. samosprávnym krajom, ktorý disponuje odbornými pracovníkmi, sociálnymi kurátormi a organizačným zázemím v rámci svojich kompetencií. Preto nie je pravdou, že mesto má lepšie alebo jedinečné možnosti pri kontakte, či dohľade nad opatrovancom. Rovnaké možnosti má aj samosprávny kraj, a to dokonca v užšej súvislosti s poskytovaním služieb v zariadení, ktoré zriadil. Argument súdu prvej inštancie o „reálnejšej možnosti kontaktu mesta“ nemá skutkový

oporu, keďže VÚC vykonáva prostredníctvom svojich zamestnancov denný dohľad v zariadení B., kde sa opatrovanec nachádza.

17. V odvolaní bol osobitne namietaný záver okresného súdu, podľa ktorého mesto „poprelo svoju povinnosť postarať sa o svojho občana“. Odvolateľ nikdy netvrdil, že takúto povinnosť nemá, iba uviedol, že táto povinnosť nie je výlučná a rovnako za ňu nesie zodpovednosť aj samosprávny kraj. Okresný súd však tomuto stanovisku pripísal iný význam a na jeho základe vyvodil právny záver, ktorý nezodpovedá, podľa odvolateľa, obsahu procesných vyjadrení ani zákona.

18. Odvolateľ v odvolaní namietal, že okresný nesprávne aplikoval zákon č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách, ktorý nie je hmotnoprávnym základom pri určovaní verejného opatrovníka. Tento zákon upravuje poskytovanie sociálnych služieb, nie výber opatrovníka podľa § 27 ods. 3 OZ. „Ustanovenie § 8 ods. 12 zákona“ len zakazuje ustanoviť za opatrovníka samotné zariadenie alebo jeho zamestnanca, nebráni však ustanoviť zriaďovateľa zariadenia, teda D. samosprávny kraj. Použitie tohto zákona ako argumentu pre preferenciu mesta bolo, preto podľa odvolateľa, právne irelevantné. Odvolateľ je presvedčený, že súd prvej inštancie si nesplnil povinnosť podľa čl. 4 a 6 CMP, keďže síce zistil skutočný stav veci, avšak neposúdil všetky rozhodné okolnosti tak, aby bol vybraný najvhodnejší subjekt pre ochranu práv osoby obmedzenej spôsobilosti. Podľa odvolateľa okresný súd nehodnotil organizačné, personálne ani odborné predpoklady oboch subjektov a neposkytol ucelené odôvodnenie, prečo by bolo ustanovenie mesta vhodnejšie než ustanovenie samosprávneho kraja. Rozhodnutie sa preto javí ako neúplné a založené na domnienkach, nie na objektívnych a riadne zistených skutočnostiach. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil výrok II. napadnutého znesenia Okresného súdu Lučenec zo dňa 13. 11. 2025 a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie, v ktorom súd vykoná úplné dokazovanie a objektívne vyhodnotí vhodnosť jednotlivých subjektov v súlade s § 27 ods. 3 OZ a CMP.

19. K doručenému odvolaniu sa písomne vyjadrilo mesto E. Mestu E., v rozsiahlom podaní, na ktoré sa na tomto mieste odkazuje ktoré uviedlo, že mu bola doručená výzva Okresného súdu Lučenec podľa sp. zn. 17Ps/26/2025, spolu s odvolaním mesta D. D. ako ustanoveného opatrovníka A. B.. Po preskúmaní odvolania zo dňa 05.12.2025 mesto E. uviedlo, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie považovalo za vecne správne, keďže konanie preukázalo splnenie všetkých podmienok na odvolanie mesta E. z funkcie opatrovníka. Tento záver zodpovedá priebehu dokazovania aj zisteniam o aktuálnych potrebách osoby pozbavenej spôsobilosti. V prípade, že odvolací súd vyhodnotí odvolanie mesta D. D. ako nedôvodné, mesto E. navrhuje potvrdiť uznesenie Okresného súdu Lučenec. Ak však odvolací súd dospeje k záveru, že odvolanie je dôvodné, tak mesto E. súhlasí, aby bol výrok II. zrušený, keďže právna argumentácia mesta D. D. smeruje k tomu, že za opatrovníka možno ustanoviť aj D. samosprávny kraj. Zároveň je zrejmé, že osoba obmedzená v spôsobilosti má trvalý pobyt aj na území samosprávneho kraja, ktorý je zriaďovateľom zariadenia B., kde je opatrovanec umiestnený. Z tohto dôvodu má samosprávny kraj reálne, odborné a organizačné predpoklady zabezpečiť výkon opatrovníckej funkcie. Mesto E. konštatovalo, že napriek ustanoveniu za opatrovníka doteraz plnilo svoje povinnosti riadne, avšak vzhľadom na povahu veci nemá námietky proti zmene opatrovníka v prospech D. samosprávneho kraja, preto je potrebné, aby ďalšie rozhodnutie bolo prijaté tak, aby zabezpečilo stabilitu a kontinuitu starostlivosti o opatrovaného. Pokiaľ ide o konkrétne argumenty mesta D. D., mesto E. považuje za rozhodujúce, že aj súd prvej inštancie, aj samotné mesto D. D. konštatujú, že ustanovenie samosprávneho kraja je právne možné a v mnohých ohľadoch aj primerané. Mesto E., preto vyjadrilo, že v prípade zrušenia výroku II. je vhodné, aby súd prvej inštancie ustanovil za opatrovníka D. samosprávny kraj, ktorý má personálne, odborné aj organizačné kapacity pre výkon opatrovníctva. Zároveň má bezprostredný vzťah k zariadeniu, v ktorom je opatrovanec umiestnený, čo zvyšuje efektívnosť výkonu opatrovníckych úloh. Mesto E. takýto postup podporilo, keďže je v záujme opatrovanca, aby jeho opatrovníkom bol subjekt, ktorý je najbližší miestnym a sociálnym podmienkam jeho života. Mesto E. uviedlo, že ponecháva na úvahe odvolacieho súdu posúdenie dôvodnosti odvolania mesta D. D., pričom rešpektuje oba možné závery – potvrdenie napadnutého uznesenia aj jeho prípadné zrušenie s ustanovením samosprávneho kraja za nového opatrovníka. V oboch prípadoch je cieľom zabezpečenie riadnej ochrany práv a záujmov A. B.. Z tohto dôvodu mesto E. podalo vyjadrenie v stanovenej lehote a navrhlo rozhodnúť tak, aby riešenie bolo v súlade s najlepším záujmom osoby obmedzenej v spôsobilosti, ako aj so zákonom a doterajšou judikatúrou.

20. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario na základe odvolania podaného v zákonnej odvolacej lehote osobou oprávnenou, a to ustanoveným opatrovníkom osoby obmedzenej v spôsobilosti na právne úkony, posúdil napadnuté uznesenie okresného súdu v zmysle § 65, § 66 CMP a dospel k záveru o jeho vecnej správnosti, preto napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

21. Podstatou odvolania mesta D. D., bolo namietanie nesprávneho právneho posúdenia veci, ak mal okresný súd nesprávne vyložiť § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože pokiaľ nebola zistená fyzická osoba, ktorá by mohla vykonávať funkciu opatrovníka osoby pozbavenej v spôsobilosti na právne úkony, tak za verejného opatrovníka aj bez jeho súhlasu mal byť ustanovený samosprávny kraj, ktorý má vytvorené personálne, administratívne, ekonomické podmienky na to, aby mohol vykonávať funkciu opatrovníka lepšie, ako mesto D. D.. Odvolateľ poukázal na to, že v zmysle § 8 ods. 12 zákona č. 448/2008 Z. z. z postavenia verejného opatrovníka je vylúčené iba zariadenie, v ktorom je umiestnená osoba pozbavená/obmedzená v spôsobilosti na právne úkony a jeho zamestnanci.

22. Krajský súd na základe nižšie uvedených rozhodných zákonných ustanovení, prijatých záverov, mal za to, že napadnuté uznesenie okresného súdu nebolo predčasným rozhodnutím a ani rozhodnutím, ktoré by vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, a tým neboli splnené podmienky k vyhovaniu odvolania, ktorým bolo navrhnuté napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Vzhľadom k dôrazu odvolateľa, mesta D. D. na nesprávny výklad § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka krajský súd považoval za potrebné v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť citáciu § 27 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, ako aj súvisiace rozhodné zákonné ustanovenia.

24. Podľa § 27 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, zákonným zástupcom fyzickej osoby, ktorú súd rozhodnutím pozbavil spôsobilosti na právne úkony alebo ktorej spôsobilosť na právne úkony súd rozhodnutím obmedzil, je súdom ustanovený opatrovník. Ak sa za opatrovníka nemôže ustanoviť príbuzný fyzickej osoby ani iná osoba, ktorá spĺňa podmienky pre ustanovenie za opatrovníka, ustanoví súd za opatrovníka orgán miestnej správy, prípadne jeho zariadenie, ak je oprávnené vystupovať svojím menom (§ 18 ods. 1).

25. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“) obec je samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky; združuje osoby, ktoré majú na jej území trvalý pobyt. Obec je právnickou osobou, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a s vlastnými príjmami.

26. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb., základnou úlohou obce pri výkone samosprávy je starostlivosť o všestranný rozvoj jej územia a o potreby jej obyvateľov. Obci pri výkone samosprávy možno ukladať povinnosti a obmedzenia len zákonom a na základe medzinárodnej zmluvy.

27. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb., obyvateľom obce je osoba, ktorá má na území obce trvalý pobyt.

28. Podľa § 4 ods. 3 písm. p) zákona č. 369/1990 Zb., obec pri výkone samosprávy najmä plní úlohy na úseku sociálnej pomoci v rozsahu podľa osobitného predpisu.

29. Podľa § 26 Občianskeho zákonníka, pokiaľ fyzické osoby nie sú spôsobilé na právne úkony, konajú za nich zákonní zástupcovia.

30. Odvolací súd uvádza, že opatrovníkom fyzickej osoby, ktorá bola pozbavená spôsobilosti na právne úkony alebo ktorej spôsobilosť na právne úkony bola obmedzená, má byť predovšetkým príbuzný, alebo iná vhodná osoba. V prípade, keď sa súdu nepodarí nájsť v okruhu príbuzných, či iných vhodných subjektov osobu opatrovníka, súd ustanoví za opatrovníka orgán miestnej správy, prípadne jeho zariadenie, ak je oprávnené vystupovať svojím menom v zmysle § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Tzv. verejný opatrovník vykonáva svoju funkciu prostredníctvom svojich zamestnancov na základe uznesenia súdu a v súlade s vymedzením úloh podľa zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, podľa ktorého základnou úlohou obce pri výkone samosprávy je starostlivosť o všestranný rozvoj jej územia a obyvateľov v zmysle § 1 ods. 2 tohto zákona, ako aj zabezpečovanie poskytovania sociálnej služby obcou podľa zákona č. 448/2008 Z. z.. Na výkon funkcie tzv. verejného opatrovníka osobe, ktorá bola rozhodnutím súdu pozbavená, resp. obmedzená v spôsobilosti na právne úkony môže byť ustanovená obec, v ktorej má opatrovaný trvalý pobyt alebo jej zariadenie, ktoré má právnu subjektivitu a bolo zriadené na plnenie podobných úloh miestnej samosprávy, pričom ustanovenie verejného opatrovníka nie je viazané na jeho súhlas.

31. V danom prípade okresný súd postupoval zákonným spôsobom, ak pri odvolaní z funkcie opatrovníka v spôsobilosti na právne úkony obmedzeného A. B., ustanovil mu opatrovníka mesto D. D.. Okresný súd vykonal dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že neexistuje žiadny známy príbuzný a ani iná fyzická osoba, ktorá by za udelenia súhlasu s výkonom funkcie opatrovníka mohla takúto funkciu vykonávať. Opatrovaný A. B., ktorý je obmedzený v spôsobilosti na právne úkony, má evidovaný trvalý pobyt na území mesta D. D. a od 08.09.2025 mu je sociálna služba poskytovaná v Zariadení sociálnych služieb B., D. D.. Okresný súd po vykonanom dokazovaní a zistení, že funkciu opatrovníka podľa § 27 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže vykonávať žiaden príbuzný opatrovaného A. B. a ani iná fyzická osoba s jej súhlasom, ak nie je žiaden príbuzný, ktorý by danú funkciu vedel vykonávať, tak

za správnej aplikácie § 27 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka ustanovil za opatrovníka mesto D. D.. Rozhodovacia prax uprednostňuje ustanovenie za opatrovníka tú obec/mesto, prípadne jej zariadenie s právnou subjektivitou, v ktorej sa nachádza skutočné bydlisko osoby obmedzenej v spôsobilosti.

32. Odvolaciu námietku, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože v zmysle tohto ustanovenia môže byť za tzv. verejného opatrovníka ustanovený aj samosprávny kraj, teda D. samosprávny kraj, odvolací súd nezhodnotil v tomto prípade ako dôvodnú. Odvolací súd vychádzal z toho, že „orgánom miestnej správy“ je obec, ktorá opatrovnícku funkciu vykonáva ako „organizačnú súčasť štátu“. V konaní nebolo spochybnené, že opatrovaný má trvalý pobyt v meste D. D. a súčasne zariadenie B., v ktorom sa nachádza skutočné bydlisko osoby obmedzenej v spôsobilosti, má sídlo v D. D., teda trvalý pobyt opatrovaného nemá iba evidenčný charakter. Odvolací súd má za to, že postup okresného súdu, keď pri voľbe tzv. verejného opatrovníka a pri aplikácii § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka ustanovil za opatrovníka obec (mesto), ktorá má zákonnú povinnosť starať sa o svojich občanov vyplývajúcu jej z § 1 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb., bol vecne správny. Obec, v tomto prípade mesto D. D., má povinnosť starať sa o svojich občanov, ktoré vykonáva svoju funkciu prostredníctvom svojich zamestnancov a v súlade s vymedzením úloh miestnej samosprávy. Mesto D. D., je nepochybne personálne, administratívne aj ekonomicky zabezpečené tak, aby mohlo vykonávať funkciu opatrovníka pre osobu obmedzenú v spôsobilosti s prihliadnutím práve k tomu, že opatrovanec má dlhodobé bydlisko v meste D. D. a reálne sa tam zdržiava. Za takýchto okolností si mesto môže plniť funkciu opatrovníka, nakoľko má reálnu možnosť kontaktu s opatrovaným, čo je v súlade so záujmami opatrovaného. Obec je povinná starať sa o svojich občanov a v tomto konkrétnom prípade je mesto D. D., kompetentným subjektom túto funkciu, v rozsahu súdom vymedzených povinností vyjadrených v napadnutom uznesení, vykonávať.

33. Podľa odvolacieho súdu, nebola dôvodná ani odvolacia námietka, podľa ktorej mal okresný súd uprednostniť samosprávny kraj len preto, že zriaďuje zariadenie sociálnych služieb, v ktorom sa opatrovanec nachádza. Samotná skutočnosť, že zariadenie je zriadené samosprávnym krajom, neznamená automaticky, že kraj je vhodnejším subjektom, rovnako, ako z nej nemožno vyvodiť povinnosť súdu ustanoviť ako opatrovníka práve tento subjekt. Judikatúra, na ktorú sa odvolateľ odvoláva (sp. zn. 14CoP/70/2011 a 14CoP/28/2022), síce pripúšťa možnosť ustanoviť samosprávny kraj, no neustanovuje žiadnu preferenciu a potvrdzuje, že úvaha o vhodnosti opatrovníka je vždy individuálna, ponechaná súdu.

34. Odvolací súd, po vykonaní odvolacieho prieskumu tiež konštatuje, že súd prvej inštancie svoju úvahu riadne odôvodnil a postupoval v súlade s čl. 4 a čl. 6 CMP. Vysvetlil, ktoré okolnosti posúdil pri výbere verejného opatrovníka a z týchto okolností logicky odvodil záver, že za najvhodnejší subjekt považuje mesto, kde má opatrovaný trvalý pobyt aj faktické väzby. Tento záver, bol podrobený odvolaciu prieskumu, a to so záverom o jeho preskúmateľnosti. Z odvolacieho prieskumu, vyplýva, že sa opiera o skutkové zistenia vykonané v konaní a je v súlade s účelom opatrovníctva. Pokiaľ odvolateľ poukázal na to, že aj samosprávny kraj má rovnakú možnosť kontaktu s opatrovaným, tak podľa odvolacieho súdu nepreukázal, že by táto skutočnosť robila rozhodnutie súdu prvej inštancie nesprávnym alebo neprímeraným, resp. takým, ktoré by sa vymykalo zo zákonných limitov.

35. Pokiaľ odvolateľ namietal, že okresný súd nesprávne vyhodnotil vyjadrenia odvolateľa týkajúce sa povinnosti mesta postarať sa o svojho občana, tak odvolací súd uvádza, že aj keby došlo k formulačnej nepresnosti, táto skutočnosť nemá vplyv na zákonnosť výroku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nespočíva na hodnotení postoja odvolateľa, ale na posúdení vhodnosti mesta ako subjektu opatrovníctva podľa kritérií vyplývajúcich z § 27 Občianskeho zákonníka.

36. Odvolací súd, v rozsahu odvolacej argumentácie zvyrazňuje, že nemal preukázané, že by okresný súd nesprávne aplikoval ustanovenia zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách. Z uznesenia nevyplýva, že by okresný súd založil svoje rozhodnutie na tomto zákone, keďže tieto ustanovenia boli uvedené skôr v súvislosti s opisom pôsobnosti jednotlivých orgánov miestnej správy. Samotný výrok o ustanovení opatrovníka však stojí na aplikácii § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a nie na predpisoch upravujúcich sociálne služby.

37. Pre komplexnosť posúdenia veci odvolacím súdom sa poukazuje len primerane a podporne i na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/20/2022 z 28.2.2022, v zmysle ktorého „....Ustanovenie § 27 ods.3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 2 ods.1, prvá veta zákona SNR č. 369/1990 Zb. O Obecnom zriadení predstavuje subsidiárnu možnosť ustanoviť obec za tzv. verejného opatrovníka osobe, ktorá ho musí mať ako zákonného zástupcu, ak neexistuje iná osoba, ktorá by spĺňala podmienky na ustanovenie opatrovníka. Každá fyzická osoba s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky je obyvateľom určitej obce. Zákonodarca zvolil toto kritérium z dôvodu, že medzi obcou a jej obyvateľom existuje špecifický vzťah, ktorý zahŕňa starostlivosť o potreby obyvateľov

obce.“ Krajský súd zdôrazňuje, vo vzťahu k poukazom na judikatúru najvyšších súdnych autorít v tomto rozhodnutí, že si je vedomý, že závažnosť konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy priamo zo zákonnej úpravy. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

38. Zhrnúc vyššie uvedené, odvolací súd zastáva názor, že neexistuje zákonná prekážka pre aplikáciu § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k mestu D. D. a jeho ustanoveniu za opatrovníka osobe obmedzenej v spôsobilosti na právne úkony A. B.. Súhlas obce (mesta) v tomto prípade, keďže ide o ustanovenie opatrovníka hmotnoprávneho, tzv. verejného opatrovníka podľa § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka, sa nevyžaduje.

39. Odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu, o návrhu na zmenu opatrovníka, považoval odvolací súd za vecne správne v celom jeho rozsahu, preto bolo v celosti potvrdené ako vecne správne rozhodnutie za použitia § 387 ods. 1, 2 CSP.

40. Krajský súd vzhľadom aj k princípu právnej istoty, t.j., aby sa na určitú právne relevantnú otázku za stavu rovnakých podmienok dala rovnaká odpoveď, len primerane a podporne poukazuje aj na svoje rozhodnutia sp. zn. 13CoPs/7/2024, sp. zn. 13CoPs/8/2024, sp. zn. 13CoPs/9/2024, sp. zn. 15CoPs/3/2025, sp. zn. 15CoPs/5/2025, v ktorom bol vyhodnocovaný odvolací argument nesprávneho výkladu § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka pri ustanovení za opatrovníka obec/mesto.

41. Napokon považuje krajský súd za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

42. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ak neboli zistené dôvody postupu pre iné rozhodnutie o trovách odvolacieho konania v zmysle § 54, § 55 CMP.

43. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.